

မကြိုသွားဖို့အတွက် အိမ်ကနေထွက်ခွာလာ ခင်း

The day I left home for the city

- Lesley Koyi, Ursula Nafula
- & Brian Wambi
- Naw Thazin Hpway
- **ul** 3
- 💬 မြန်မာဘာသာ my / English en

ကျွန်တော့ရဲ့ရွာမှာရှိတဲ့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်သေးသေးလေးဟာ လူတွဲနေဲ့ ရုပ်နေပါး ဘတ်စ်ကားတွဲကေလည်း လူတင်ထား တာအလွန်အကျုံများပြားနေပါတယ်။ အောက်မှာဆိုရင် ပစ္စစ ည်းတွဲနေဲ့ ပိုပါးလေးလံနေပါတယ်။ လက်မှတ်ရောင်းသမား တွဲကေလည်း သူတို့ရဲ့ ဘတ်စ်ကားသွားမယ့်နေရာတွဲရေဲ့အမ ည်ကို အော်နေပါတယ်။

. . .

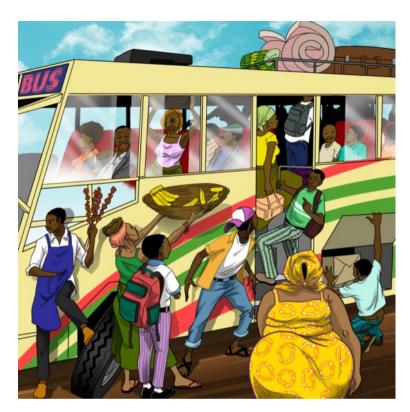
The small bus stop in my village was busy with people and overloaded buses. On the ground were even more things to load. Touts were shouting the names where their buses were going.

"မျှိကြို၊ မျိုကို၊ အနောက်ဘက်ကိုသွားမယ်" ဆိုတဲ့ လ တ်မှတ်ရောင်းသမားရဲ့ အော်သံကိုကြားလိုက်ပါတယ်။ အဲ့ဒီရဲ့ ဘတ်စ်ကားဟာ ကျွန်တော်လိုက်သွားရမယ့် ဘတ်စ်ကားဘဲ။

. . .

"City! City! Going west!" I heard a tout shouting. That was the bus I needed to catch.

မုံ့ကြိုသွားမယ့် ဘတ်စ်ကားဟာ ပည့်ခါနီးနေပါပီ ြဒါပေမယ့် လူတွကေ တိုးကိတြ်ပီးတက်နေတုန်းပါဘဲ။ တစ်ချိုက သူတို အိတ်ကို ကားအောက်မှထားပါတယ်။ တစ်ချိတော့ သူတိုအိ တ်ကို ကားပေါက တန်းထဲမှာထားပါတယ်။

. . .

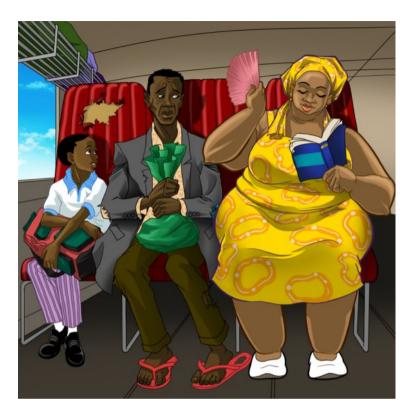
The city bus was almost full, but more people were still pushing to get on. Some packed their luggage under the bus. Others put theirs on the racks inside.

ခရီးသည်အသစ်တွဟော သူတို့ရဲ့လတ်မှတ်ကို ဆောင့်ဆွဲယူ ပါး လူတွနေဲ့ပြည်နက်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါမှာ ထိုင်ဖို့နေရာ လိုက်ရှာပါတယ်။ ကလေးငယ်ပါတဲ့ အမျိုးသမီးတွဟော ခရီး ရှည်တစ်လျှကော်လုံး သူတို့ကလေးကို သက်သောင့်သ က်သာဖစ်စေပါတယ်။

. .

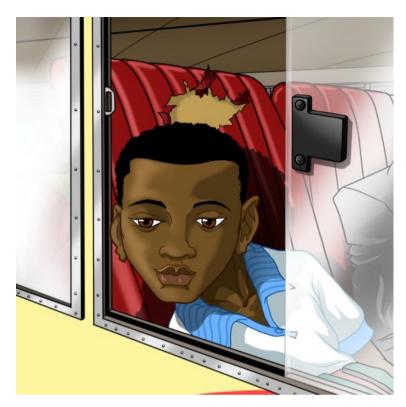
New passengers clutched their tickets as they looked for somewhere to sit in the crowded bus. Women with young children made them comfortable for the long journey.

ကျွန်တော်ကတော့ ပြောင်းပေါက်နားမှာ ကျုံကျုံလေးထိုင်လို က်ပါတယ်။ ကျွန်တော့နားမှာ ထိုင်တဲ့သူက ပလတ်စတစ်အိ တ်အစိမ်းရောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ထားပါတယ်။ သူ ဟာ ညှပ်ဖိနပ်အဟောင်း၊ စုတ်နေတဲ့ကုတ်အင့်ကျီ ဝတ်ထား ပါးျစိတ်လုပ်ရှားနေပုံပေါပါတယ်။

. . .

I squeezed in next to a window. The person sitting next to me was holding tightly to a green plastic bag. He wore old sandals, a worn out coat, and he looked nervous.

ကျွန်တော်ဟာ ဘတ်စ်ကားရဲ့ အပြ်ဘက်ကိုရှိပီး ကျွန်တော်ကီးပြင်းလာတဲ့ ရွာကနေထွက်ခွာလာနေကခြာင်း သိနားလည်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မျိုကြီးကိုသွားနေ ပါတယ်။

. . .

I looked outside the bus and realised that I was leaving my village, the place where I had grown up. I was going to the big city.

လူတွတေက်တာပြည့်သွားတဲ့အခါမှာ ခရီးသည်တွဟော နေ ရာယူကပြါတယ်။ ခေါင်းရွက်ဈေးသည်တွကေတော့ သူတို့ ရောင်းတာတွကေုန်အောင် ဘတ်စ်ကားထဲတိုးဝှင့ ဝင်နေတုန်း ပါဘဲ။ လူတိုင်းက သူတို့ရောင်းတဲ့ပစ္စစည်းတွရေဲ့အမည်ကို အော်ဟစ်နေကပြါတယ်။ စကားလုံးတွကေတော့ ကျွန်တော့ အတွက် ရီစရာဖစ်နေပါတယ်။

. . .

The loading was completed and all passengers were seated. Hawkers still pushed their way into the bus to sell their goods to the passengers. Everyone was shouting the names of what was available for sale. The words sounded funny to me.

အချိသောခရီးသည်တွကေ သောက်စရာတွကေို ဝယ်ပီးြအ ချိုက မုန်တွကေိုဝယ်ပီး ဝါးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်လိုပိုက်ဆံ မရှိတဲ့သူတွကေတော့ ကြည့်ဘဲကြည့်နေပါတယ်။

• • •

A few passengers bought drinks, others bought small snacks and began to chew. Those who did not have any money, like me, just watched.

ဒီလိုလုပ်နေတာတွကိုေ ကားစထွက်ဖို့အဆင်သင့်ရှိပါးဆိုတာ သတိပေးတဲ့ ကားဟွန်းတီးတာက ဖျက်လိုက်ပါတယ်။ လ က်မှတ်ရောင်းတဲ့သူက ခေါင်းရွက်ဈေးသည်တွကေို မောင်း ထုတ်လိုက်ပါတယ်။

. . .

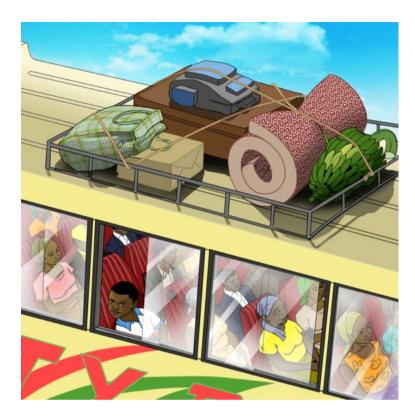
These activities were interrupted by the hooting of the bus, a sign that we were ready to leave. The tout yelled at the hawkers to get out.

ခေါင်းရွက်ဈေးသည်တွဟော တစ်ဦးကိုတစ်ဦးတွန်းထုတ်ပီး ကားအပြေဘက်ကို ထွက်လာပါတယ်။ တစ်ချိက ခရီးသွား တွကေို အကျပြေန်အမ်းပါတယ်။ တစ်ချိကလည်း နော က်ဆုံးမိနစ်ထိ သူတို့ပစ္စစည်းရောင်းထွက်ဖို့အတွက် ကျိုးစား ကပြါတယ်။

. . .

Hawkers pushed each other to make their way out of the bus. Some gave back change to the travellers. Others made last minute attempts to sell more items.

ဘတ်စ်ကားဟာ ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကနေ ထွက်ခွာလာတဲ့အခါ ကျန်တော်ဟာ ပြာင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်ပါတ ယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှာ ရွာကိုပြန်ရောက်မလဲဆိုတာကို တွငးမိပါတယ်။

. . .

As the bus left the bus stop, I stared out of the window. I wondered if I would ever go back to my village again.

ခရီးဆက်သွားရင်း ကားအတွင်းပိုင်းက အရမ်းပူလာပါတ ယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်ပျတ်ဖို့အတွက် မျက်စိမှိတ်ထားလို က်ပါတယ်။

• • •

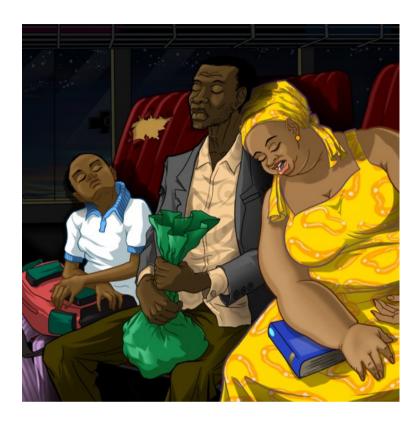
As the journey progressed, the inside of the bus got very hot. I closed my eyes hoping to sleep.

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်က အိမ်ကိုဘဲ ပြန်သယ်ဆောင်သွား ပါတယ်။ အမေလုံခုံပြုမလာ။ ယုန်ကလေးတွကေော ပိုက်ဆံ ရပါ့မလား။ ညီလေးကကော ကျွန်တော့်ရဲ့ အပင်ပေါက်လေး တွကိုေ ရေလောင်းဖို့အတွက် သတိရပါ့မလား။

. . .

But my mind drifted back home. Will my mother be safe? Will my rabbits fetch any money? Will my brother remember to water my tree seedlings?

လမ်းမှာ ကျွန်တော်က မို့မြှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဦးလေးရဲ့ နေရာ နာမည်ကိုလည်း အလွတ်ကျက်ထားပါတယ်။ အိပ်နေဆဲဘဲ ကျွန်တော်ဟာ မကြားတကြားနဲ့ ရေရွတ်နေပါတယ်။

. . .

On the way, I memorised the name of the place where my uncle lived in the big city. I was still mumbling it when I fell asleep.

ကိုးနာရီကျက်ကြာတဲ့အခါမှာ ဆူညံသံတွ၊ေ ရွာကိုပြန်ဖို့ခရီး သည်အော်ခေါသံတွနေဲ့ ကျွန်တော်နိုးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိတ်သေးသေးလေးကိုယူပါး ကားပေါကနေ ဆင်းချလာ ပါတယ်။

. . .

Nine hours later, I woke up with loud banging and calling for passengers going back to my village. I grabbed my small bag and jumped out of the bus.

အပြန်မှာလည်း ဘတ်စ်ကားက အမြန်ပြည့်သွားပါတယ်။ သိ ပ်မကြာခင် အရှဘေက်ကို ပြန်သွားပါတော့မယ်။ ယခု ကျွန်တော့်အတွက်အရေးကီးဆုံးက ကျွန်တော့ဦးလေးရဲ့အိ မ်ကို စရှာဖို့ဘဲဖစ်ပါတယ်။

. . .

The return bus was filling up quickly. Soon it would make its way back east. The most important thing for me now, was to start looking for my uncle's house.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

မျို်ကိုသွားဖို့အတွက် အိမ်ကနေထွက်ခွာလာခငြ်း The day I left home for the city

Lesley Koyi, Ursula Nafula

Brian Wambi

Naw Thazin Hpway (my)

